

روزنامه شرق

گزارش

ثروتمند سعودی ۵۰ درصد ایندیندنت را خرید

یک سرمایه‌گذار عربستانی به نام سلطان محمد ابوالجدایل اقدام به خریداری بخش مهمی از سهام شرکت صاحب روزنامه ایندیندنت انگلیس کرده که موجب نگرانی منتقدان نقض حقوق بشر از سوی عربستان شده است.

به گزارش ایسنا، این سرمایه‌گذار عربستانی میزان چشمگیری از سهام شرکت مادر روزنامه ایندیندنت را که اکثر آن متعلق به یک تاجر روسی به نام «اوگنی لبدو» است، خریداری کرده و این معامله در راستای طرح این شرکت برای توجه ویژه به خاورمیانه به‌ویژه افتتاح نسخه‌های عربی و اردوزبان وب‌سایت ایندیندنت انجام شده است.

ابوالجدایل که یک عربستانی ۴۲ساله است ۳۰ درصد سهام شرکت مادر وب‌سایت ایندیندنت یعنی شرکت رسانه و اخبار دیجیتالِ ایندیندنت را به دست آورده که این سهام شامل مقداری از سهام فروخته‌شده به وی از سوی سهام‌داران کوچک‌تر است. لبدو پسر یک مأمور سابق اطلاعاتی «کاب» شوروی سابق است که بعداً تبدیل به یک تاجر میلیارد شد. او سهام ۶۰درصدی خود در این شرکت را به ۴۱ درصد کاهش داده است.

یک سرمایه‌گذار دیگر به نام «جاستین بیام شلوا» که رئیس ایندیندنت است سهامش را از ۳۰ درصد به ۲۶ درصد کاهش داده است. یک مقام بلندیابه گفت: با وجود آنکه لبدو هنوز بزرگ‌ترین سهام‌دار است اما دیگر کنترل اکثریت را در اختیار ندارد.

گزارش شده که یکی از دلایل این‌ معامله از سوی لبدو برنامه‌ریزی او برای نشان‌دادن توجه ویژه به خاورمیانه از سوی ایندیندنت از جمله با کشایش وب‌سایت‌های عربی و اردوزبان بوده است. ایندیندنت فاش کرده که ابوالجدایل چقدر برای این سهام پول پرداخته کرده است، اما وب‌سایت میدل‌ایست‌ای گزارش داد ارزش این معامله حدود صد میلیون پوند بوده است.

روزنامه ایندیندنت در اوایل سال گذشته میلادی انتشار کاغذی خود را تمام کرد.

آخرین نسخه چاپی روزنامه ایندیندنت چاپ لندن در روز هفتم فروردین سال ۹۵ در حالی منتشر شد که این روزنامه انگلیسی اعلام کرد از آن پس فقط به‌صورت دیجیتال در دسترس خواهد بود.

آخرین نسخه چاپی روزنامه ایندیندنت به مناسبت پایان انتشار ۳۰ساله این روزنامه به همراه ۱۶ صفحه ویژه منتشر شد.
باین‌حال ایندیندنت اولین روزنامه سراسری انگلیس بود که به صورت دیجیتال به انتشار خود ادامه داد.

یک ماه پیش از آن، ناشر ایندیندنت، اپلیکیشن این روزنامه

را ارائه داد تا خوانندگان تارنمای این روزنامه افزایش یابد و عقب‌ماندگی آن در برابر بیش از ۵۸ میلیون بازدیدکننده ماهانه در کشور عراق به صورت آزدانه به فعالیت رسانه‌ای مشغول هستند. به گفته الفیصل، در زمان صدام وضعیت رسانه‌ای این کشور بسیار اسفبار بود به‌گونه‌ای که اغلب آنها دولتی و زیر نظر مستقیم حکومت صدام بودند

روزنامه ایندیندنت لندن منشی لیبرال و در ایام غیرتعطیل شمارگانی بالغ بر ۶۰ هزار نسخه داشت. این روزنامه ابتدا در قطع بزرگ و از ۱۳ سال پیش تاکنون در قطع متروبی منتشر می‌شد. به گزارش همشهری‌اتلاین، روزنامه ایندیندنت (The independent) روزنامه بریتانیایی سابق چاپ لندن و اتلاین امروز است که در سال ۱۹۸۶ از سوی سه نفر از روزنامه‌نگاران سابق روزنامه دلی‌تلگراف تأسیس شد.

مؤسسان این روزنامه تلاش کردند تا با انتخاب نام ایندیندنت (مستقل) برای این روزنامه جدید، استقلال آن را نشان داده و به نوعی نیز دو روزنامه گاردین و تایمز را که روزنامه‌های عمده متمایل به چپ و متمایل به راست سیاسی بودند، به چالش بکشند.

انتشار این روزنامه با استقبال گسترده مواجه شد و در سال ۱۹۸۹ تیراژ آن به ۴۰۰ هزار نسخه در روز رسید که موفقیت مالی این روزنامه را هم در پی داشت. اما با آغاز دهه ۱۹۹۰، فشار رقابت از سوی سایر نشریه‌ها به‌ویژه برای جلب آگهی، این وضعیت را تغییر داد و ایندیندنت توانست موقعیت مالی مناسبی داشته باشد. ایندیندنت در سال ۲۰۰۴ از سوی British Press Awards به‌عنوان روزنامه برتر سال شناخته شد.

در سال ۲۰۱۰، ایندیندنت به الکساندر لبدو، میلیارد روسی، فروخته شد که روزنامه اینونینگ‌استاندارد را هم که یک روزنامه محلی لندن است، خریداری کرد.

خبر

رسانه‌های ایران در بغداد

در پاسخ به دعوت انجمن روزنامه‌نگاران عراق، هیئت بلندیابه رسانه‌ای جمهوری اسلامی در بغداد حضور یافت. این هیئت مورد استقبال «مویداللامی»، دبیرکل انجمن روزنامه‌نگاران عراق و رئیس اتحادیه روزنامه‌نگاران جهان عرب قرار گرفت. در این سفر، مدیران رسانه‌ای و روزنامه‌نگاران ایرانی ازجمله «علیرضا معزی»، دبیر شورای اطلاع‌رسانی دولت، «علیرضا شیروی»، معاون اداره کل رسانه‌های خارجی، «علی متقیان»، مدیرعامل ایسنا، خداداد ابراهیمی»، مدیرمسئول روزنامه مهران، «مصیب نعیمی»، مدیرمسئول روزنامه الوفاق، «مرتضی داستانی»، مدیرمسئول روزنامه ۱۹ دی، «رضا مقدسی»، جانشین مدیرمسئول روزنامه صبح‌نو، «فرید مدرسی»، روزنامه‌نگار حوزه دیس و اندیشه و مدیر گروه منظومه روحانیت و «قادری»، دبیر گروه بین‌الملل خبرگزاری مهر حضور داشتند. این هیئت در دیدار با مقامات و شخصیت‌های ارشد عراقی و همتایان خود، درباره توسعه روابط رسانه‌ای بین اصحاب رسانه و روزنامه‌نگاران دو کشور، ارتباطات و تعاملات اثرگذار رسانه‌ای و برگزاری دوره‌های آموزشی برای روزنامه‌نگاران عراقی در ایران به بحث و گفت‌وگو پرداختند.

دیدار با کارکنان شبکه رادیو و تلویزیون العراقیه، بازدید از انجمن روزنامه‌نگاران عراق، دیدار با سفیر جمهوری اسلامی ایران و دیدار با نخست‌وزیر عراق ازجمله دیدارهای رسمی این هیئت رسانه‌ای بود. چندی پیش رئیس دانشکده روزنامه‌نگاری بغداد به ایران آمده و به شرح وضعیت رسانه‌های عراق پرداخته بود. به گزارش ایسنا، رئیس دانشکده روزنامه‌نگاری بغداد، در این بازدید گفته بود: در شرایط کنونی مطبوعات و رسانه‌های بغداد در زمره آزادترین رسانه‌های جهان هستند که به فعالیت خود ادامه می‌دهند. عبدالامیر مویت الفیصل، دکتای روزنامه‌نگاری و رئیس دانشکده روزنامه‌نگاری بغداد که به همراه گروهی از نتخبگان و استادان دانشگاهی عراق در دفتر ایسنای کرمانشاه حضور یافته بود، به تشریح وضعیت رسانه‌ها در کشور عراق پرداخت و اظهار کرد: بعد از سقوط صدام و روی کارآمدن دولت جدید در عراق، رسانه‌های این کشور شاهد دگرگونی و تغییروتحول عمیقی شدند. وی گفته بود: این تغییر و تحول عمیق هم از جنبه تعداد و کمیت رسانه‌ها در عراق و هم از نظر آزادی عمل آنها به وجود آمده است. رئیس دانشکده روزنامه‌نگاری بغداد گفته بود:

درحال‌حاضر صدها نشریه، روزنامه، خبرگزاری و شبکه‌های ماهواره‌ای در کشور عراق به صورت آزدانه به فعالیت رسانه‌ای مشغول هستند. به گفته الفیصل، در زمان صدام وضعیت رسانه‌ای این کشور بسیار اسفبار بود به‌گونه‌ای که اغلب آنها دولتی و زیر نظر مستقیم حکومت صدام بودند

روزنامه ایندیندنت لندن منشی لیبرال و در ایام غیرتعطیل شمارگانی بالغ بر ۶۰ هزار نسخه داشت. این روزنامه ابتدا در قطع بزرگ و از ۱۳ سال پیش تاکنون در قطع متروبی منتشر می‌شد. به گزارش همشهری‌اتلاین، روزنامه ایندیندنت (The independent) روزنامه بریتانیایی سابق چاپ لندن و اتلاین امروز است که در سال ۱۹۸۶ از سوی سه نفر از روزنامه‌نگاران سابق روزنامه دلی‌تلگراف تأسیس شد. مؤسسان این روزنامه تلاش کردند تا با انتخاب نام ایندیندنت (مستقل) برای این روزنامه جدید، استقلال آن را نشان داده و به نوعی نیز دو روزنامه گاردین و تایمز را که روزنامه‌های عمده متمایل به چپ و متمایل به راست سیاسی بودند، به چالش بکشند. انتشار این روزنامه با استقبال گسترده مواجه شد و در سال ۱۹۸۹ تیراژ آن به ۴۰۰ هزار نسخه در روز رسید که موفقیت مالی این روزنامه را هم در پی داشت. اما با آغاز دهه ۱۹۹۰، فشار رقابت از سوی سایر نشریه‌ها به‌ویژه برای جلب آگهی، این وضعیت را تغییر داد و ایندیندنت توانست موقعیت مالی مناسبی داشته باشد. ایندیندنت در سال ۲۰۰۴ از سوی British Press Awards به‌عنوان روزنامه برتر سال شناخته شد.

در سال ۲۰۱۰، ایندیندنت به الکساندر لبدو، میلیارد روسی، فروخته شد که روزنامه اینونینگ‌استاندارد را هم که یک روزنامه محلی لندن است، خریداری کرد.

روزنامه‌نگاران در حال پوشش پتی از حملات تروریستی داعش به پاریس

دشواری‌های گزارش‌کردن ترور در جهان شبکه‌ای شده امروز رسانه‌های جدید و دمیدن به آتش تروریسم*

چارلی بکت . تر جمه سعید ارکان زاده‌میزی

منتسب می‌کنند: «گزارش شده است»، «به ما گفته شده است» یا «گزارش‌ها در رسانه‌های اجتماعی می‌گویند». خطر اینجاست که مخاطبان کیفیت دقیق ماجرا را درنمایند.

در خبرهای فوری، استفاده از جملاتی که کیفیت را مشخص کنند - مثل اینکه «به نظر می‌رسد» یا «این ظرفیت را دارد» که «حادثهٔ تروریستی باشد» - همراه با خطر شدید بدفهمی مخاطبان است. برخی از رسانه‌ها، مثل «بی‌بی‌سی» یا «الجزیره» تلاش می‌کنند از واژهٔ «تروریست» استفاده نکنند. اما توصیفاتِ که ارائه می‌کنند مثل «بمب‌گذار» یا «حمله‌کننده» مشکل را حل نمی‌کند. گذشته از همه اینها، مرتبط‌شدن رویدادهای تروریستی اخیر به برخی ادیان و مذاهب، باعث بروز این خطر شده که واژه‌هایی خنثی مثل «اسلامی» یا «مسلمان» به تروریسم ارتباط پیدا کنند.

تروریست‌ها اکنون خودشان به تهیه‌کنندگان رسانه‌ای تبدیل شده‌اند. داعش ظرفیت تولید رسانه‌ای عظیمی دارد و ویدئوها و مقالاتش از طریق فعالیت در رسانه‌های اجتماعی که به‌خوبی توسعه‌یافته، منتشر می‌شود. خیلی از آنها به زبان انگلیسی هستند تا به صورت بین‌المللی بتوانند عضو جذب کنند. در رسانه‌ها، برای گفتن اینکه یک تروریست به چه فکر می‌کند، چه می‌گوید و چه می‌کند، اغلب از محتوای رسانه‌ای که خود تروریست‌ها تولید کرده‌اند استفاده می‌شود، اما خطر اینجاست که با این‌ کار، حتی در یک زمینهٔ انتقادی، پیام تروریست‌ها به طور مؤثری بازپخش و بزرگ شود.

همچنین همیشه این خطر وجود دارد که رسانه‌ها جزئیاتی را دربارهٔ عملیات امنیتی در اختیار تروریست‌ها قرار دهند که به آنها برای بهبود فعالیتشان کمک کند. این مسئله به‌ویژه در وسط یک عملیات تروریستی معنی پیدا می‌کند. ویدئوها یا تصاویر زنده از یک صحنه، ممکن است نیروی امنیتی را به خطر بیندازد یا جلو دست‌وپای آنها را بگیرد. خطر بزرگ‌تر این است که مقامات، به‌ویژه مقامات حوزهٔ سیاسی، تفسیرشان از رویدادهای تروریستی را که در رسانه‌ها ارائه می‌کنند با منافع خودشان منطبق کنند. روزنامه‌نگاران وظیفه دارند که آنچه افراد قدرتمند می‌گویند گزارش کنند، اما وظیفه‌ای ندارند که دیدگاه‌پیشان را عیناً بازگو کنند. وسعت پوشش حوادث تروریستی بستگی به فراوانی تلفات اخبار خود آن دارد. تاکتیک‌هایی از ترور که تأثیر رسانه‌ای بیشتری دارند، مثل بمب‌گذاری‌های انتحاری، می‌توانند محبوبیت رسانه‌ای حملات را بیشتر کنند. همچنین پوشش‌های رسانه‌ای این حوادث به سازمان‌های افراطی کمک می‌کند که عضوگیری کرده و تروریست‌ها را بسیج کنند. شکل‌دادن به رویدادهای

کاری که باید برای گزارش‌دهی بهتر ترور انجام داد، اعمال روش‌های کارآمدتر برای رسیدن به حقیقت است. اشتباهات در پوشش بمب‌گذاری مارا تن بوستون نشان داد که باید روش‌های گزارش‌دهی تغییر کند. خوراک‌رسان خبری شهروندان این روزها پر از خبرهایی است که اغلب آنها از سوی دوستانشان تهیه شده، نه افراد حرفه‌ای و همین محتوای اشتباه، نسبی و جهت‌دار جانشین اخبار فوری ترور می‌شوند

تروریستی از طریق تفسیر سیاست‌مداران و روایت رسانه‌ها باعث تشجیع آدم‌های دل‌کنده از سیستم می‌شود و برای آنها حسی از بامعنابودن رویداد تروریستی و تعلق به آن را ایجاد می‌کند. در این میان، زبانی که در روایت حوادث استفاده می‌شود، نقشی اساسی در تعیین ابعاد آن دارد چون مردم درباره یک خطر، بر پایه واژگانی قضاوت می‌کنند که به آن ربط داده می‌شود. صرف اینکه یک چیزی رعب و وحشت ایجاد می‌کند، یک رویداد را تروریستی نمی‌کند. اما رسانه‌های جریان اصلی اگر برخی عناصر ایدئولوژیک اسلام‌گرایانه را در رویداد ببینند، این گرایش را دارند که آن را یک ترور توصیف کنند. مسئله دیگر این است که حتی اگر مسئولیت یک حادثه را سازمان‌های تروریستی برعهده بگیرند، روزنامه‌نگاران باید از زبان مناسبی استفاده کنند؛ مثلاً در حوادثی که داعش مسئولیت آن را برعهده می‌گیرد، گاهی تروریست‌ها فقط از این گروه الهام گرفته‌اند، نه‌اینکه بخشی از این سازمان باشند. اما داعش ادعا می‌کند که آنها جزئی از شاخه سازمان مثلاً در اروپا بوده‌اند. علاوه‌براین، روزنامه‌نگاران باید مراقب باشند که جزئیاتی از اشخاص تروریست ارائه نکنند که به تنش‌های نژادی، مذهبی و فرهنگی یک جامعه متکثر بیفزایند. یکی از مشکلاتی که در دوران جدید در اخبار مربوط به رویدادهای تروریستی به وجود آمده، محتوای اشتباه زیادی است که به وسیله کاربران برای کسب ترافیک بازدید بیشتر ساخته می‌شود و «فیک‌نیوز» (خبر تقلبی) مشهور است. شبکه‌های اجتماعی تا حدی سیستم‌هایی خودصلاح‌کننده هستند، اما این اصلاح می‌تواند با تأخیر رخ دهد و زمانی که مطالب نادرست و بازتاب‌های آن منتشر شود، هنوز روند اصلاح اشتباهات شروع نشده باشد. هنوز اولین کارکرد روزنامه‌نگاری این است که به حقایق دسترسی پیدا کند. حجم بالای محتوای رسانه‌های اجتماعی و این واقعیت که برخی از این محتواها نادرست یا گمراه‌کننده‌اند، طبعاً باعث خشوندی روزنامه‌نگاران حرفه‌ای نیست. محتوای رسانه‌های خبری اکنون با خوراک‌های خبری مخاطبان آمیخته است و مخاطبان اغلب بین محتوای روزنامه‌نگارانه و محتوای «آماتور» یا محتوای «رسمی»

در یک دهه گذشته، رسانه‌های اجتماعی در شکل‌دادن به بحث عمومی درباره ترور، به خیل رسانه‌های جریان اصلی ملحق شده از این امر به نامزدهای انتخاباتی، تبلیغات‌چی‌های سیاسی، فعالان مدنی و شهروندان اجازه داده است که اغلب بدون واسطه در بحث‌های سیاسی مشارکت کنند. شرکت‌های حوزه فناوری بیش‌ازپیش در این میان نقشی مهم و گاهی تعیین‌کننده پیدا کرده‌اند. به همین دلیل است که در اجلاس کاخ سفید برای مبارزه با تروریسم، «فیس‌بوک»، «گوگل» و «توییتر» جزء شرکت‌کنندگان اصلی بودند.

تروریسم یک عمل وحشیانه و خشن و به همان میزان پدیده‌ای رسانه‌ای است. ترور یک خبر حیاتی است؛ یک داستان دراماتیک و مهم که مردم می‌خواهند آن آگاه شوند و درباره‌اش بدانند؛ به علاوه، تروریسم متکی به چنان جاروجنالی است تا جامعه را متوقف کرده، ترس را جاری کند و قدرت خود را به نمایش بگذارد. این مناسبات مربوط به پیش از ظهور فناوری دیجیتالی بوده است.

مسئولیت روزنامه‌نگارانی که اکسپزن آتش این جاروجنجال را فراهم می‌کنند، چیست؟ روزنامه‌نگاری که گزارش‌ها، تحلیل‌ها و تفسیرهایی را درباره ترور تهیه می‌کند، با چالشی در ایجاد روایتی که صحیح، ملموس و از نظر اجتماعی مسئولیت‌پذیر باشد، مواجه است. بسیاری از این مسائل، به فعالیت‌های گسترده‌تر روزنامه‌نگاری، به‌ویژه حول اخبار فوری و روزنامه‌نگاری جنگ و حوادث، ارتباط پیدا می‌کرد. در چند سال اخیر، این مسئله با ظهور چرخه‌های جدید خبری و رسانه‌های اجتماعی از نظر فنی، عملی و اخلاقی پیچیده‌تر شده است. بزرگی رویدادهای خبری به وسیله رسانه‌های اجتماعی که اغلب اولین پوشش‌دهنده‌های یک ترور هستند، چند برابر می‌شود. این رسانه‌های اجتماعی به طور ویژه هدف تروریست‌ها قرار می‌گیرند و روزنامه‌نگاران به آنها رجوع می‌کنند. نگرانی این است که گزارش‌کردن ترور در ابزارهای دیجیتالی، تبدیل به کاری بسیار احساساتی و ساده‌انگارانه شود و نقش روزنامه‌نگاری حرفه‌ای در آن محدود یا کم شود. این مقاله تلاش می‌کند زیربنای به‌شدت تغییریافته طبیعت روزنامه‌نگاری و خبر را توصیف کند. روزنامه‌نگاری دارای مسئولیت کمک به جامعه‌ای است که با تهدید، واقعیت و عواقب تروریسم دست‌وپنجه نرم می‌کند. نقش روزنامه‌نگاری مستقل، منتقد و قابل‌اعتماد، هرگز به این اندازه مهم نبوده است. با این‌حال، رسانه‌های خبری هیچ وقت هم به این حد تحت فشار اقتصادی و سیاسی نبوده‌اند.

مشکل پوشش خبری تروریسم

تروریسم در طول تاریخ از سوی رسانه‌ها پوشش داده می‌شده است؛ اما این حوزه با وب ۲.۰ و ظهور «فیس‌بوک»، «توییتر» و دیگر شبکه‌های اجتماعی، زمینه دیجیتال تغییر کرد. با اینکه دغدغه‌های تحریریه‌ای گزارش‌کردن تروریسم به جای خود باقی است؛ اما داعش رسانه‌ای که حملات تروریستی در آن ظاهر می‌شود، در مقیاسی کاملاً متفاوت گسترده شده است. همان‌طور که مدیر اخبار جهان بی‌بی‌سی به نام ریچارد سمبروک می‌گوید، تروریسم در دوران اخبار فوری و رسانه‌های اجتماعی یک «حوزه متفاوت» است که در سه دهه گذشته موضوعاتش دست نخورده؛ اما حالا بسیار پیچیده‌تر شده است.

رسانه‌های اجتماعی بیش‌ازپیش به جایی تبدیل می‌شوند که تروریسم اول از همه در آنجا گزارش می‌شود. اما اینکه دغدغه‌های تحریریه‌ای گزارش‌کردن تروریستی داعش نمونه‌ای از آنهاست. بنابراین نسبت به دوران گذشته که رسانه‌های خبری کنترل جریان اطلاعات را در اختیار داشتند، یک تغییر بنیادین رخ داده و اکنون مجموعه گسترده‌تری از منابع خبری و رسانه‌ها در این جریان دخیل‌اند. روزنامه‌نگاران دیگر دروازه‌بانان اولیه اخبار نیستند. امروزه مخاطبان به‌طور گسترده، دسترسی فوری‌تر و مستقیم‌تری به تعداد زیادی محتوای موجود در منابع خبری آنلاین گوناگون دارند. مردم می‌توانند به طور مستقیم اطلاعات را از دیگر شهروندان، مقامات یا حتی خود تروریست‌ها بگیرند. در رویدادهای تروریستی، پخش زنده و به‌ویژه پوشش تلویزیونی هنوز منبع اصلی اطلاعات و اخبار برای بیشتر مصرف‌کنندگان رسانه‌ها باقی مانده است. باین‌حال، در دهه گذشته، گزارش‌های تلویزیونی بیشتر به رسانه‌های اجتماعی وابسته شده است. از زمان بمب‌گذاری در مترو لندن در سال ۲۰۰۵ تاکنون، رسانه‌های جریان اصلی شروع به ایجاد بخش‌هایی برای استفاده از محتوای رسانه‌های اجتماعی و محتواهای تولیدشده از سوی مردم کرده‌اند. همچنین خود شهروندان به دلیل توسعه فناوری، می‌توانند به‌راحتی یک رویداد تروریستی را با تلفن همراه خود به صورت مستقیم پخش کنند. از سوی دیگر، ابزارهای همراه و تلفن‌های هوشمند، بیش‌ازپیش اخبار را به زندگی شخصی و اجتماعی ما وصل کرده‌اند. تعجب‌آور نیست که مردم بیش از گذشته شخصاً و فورا و به طور احساسی با رسانه‌ها در تعامل باشند.

گزارش‌کردن ترور در رسانه‌های جریان اصلی نیز با دشواری‌هایی روبه‌رو است. روزنامه‌نگاران و مخاطبان در پی این هستند که اتفاقات تروریستی را با یک الگوی مشخص منطبق کنند. از سوی دیگر، در دنیایی که رسانه‌ها به‌شدت با هم رقابت می‌کنند، روزنامه‌نگاران ناچارند با سرعت هرچه بیشتر و با کمترین میزان توانایی و منابع خبری خود کار کنند. در میانه مسابقه انتشار خبر و در وسط یک وضعیت خطرناک تروریستی، باقی‌ماندن بر موضع اصولی انتشار اطلاعات موقف بسیار دشوار است.

روزنامه‌نگاران تلویزیونی در گزارش‌های زنده، اظهارات‌شان را به دیگران